

**G. Joó Katalin:
Élet írta mesék**

G. Joó Katalin: Élet írta mesék

Lektor: Horák Andrea Kankalin

Fotók: A szerző

Tartalom:

Konyak, mámor, szenvedély.....	1
Handabanda.....	6
Reménytelenül – Egy utcalakó története.....	14
Mamuka.....	18
A megvalósult álom.....	22
Gyermekkorom emlékcserpei.....	28
Bozsó bácsi kincsestára.....	35
Kávészó cukor nélkül.....	41

Konyak, mámor, szenvedély...

A kocsmá a lakótelep közepén állt. A csaposnő unottan szolgálta ki a vendégeit. Teltház volt. Füst és a bűdös borozók hamisítatlan bukéja csapta meg a belépő vendég orrát.

Szerették ezt a helyet a kocsmalakók. Legeltették a szemüket Magda nagy mellein, amit ő nem is palástolt, hanem mély dekoltázzsal emelt ki. Ez is egy vendégcsalogató volt. Mindent a forgalom érdekében! Szívesen jöttek be hozzá egy pohárára, hisz egy kis ingyen látványosságot is kaptak ital mellé. „Magda Borozója” – hirdette a tábla a bejárat fölött, de mindenki csak „Nagycsöcsű Magda kocsmájának” nevezte a helyet.

Magda régebben igazi bombázó lehetett, de már elszaladt az idő, alighanem betöltötte a negyvenet. Az arcvonásai bár még szépek voltak, de a szeme körül kicsit petyhüdt volt már a bőr. A karja, lába még karcsú, vörös haját nagy, laza kontyban viselte. Mindig csinosan érkezett a

munkahelyére. Legtöbbször tapadós felsőket hordott, szexi, rövid szoknyácskával, aprócska fehér köténnyel, ezzel is hangsúlyozva idomait. Voltak, akik beszóltak neki, de tudta kezelni az ilyen helyzeteket. Néhányan bókokat sugdostak a fülébe, leplezetlen tekintettel bámulták ruhájának kivágását, majd felfalták a szemeikkel dús idomait. Tisztában volt azzal is, hogy a pityókás emberek szíve időnként az ágyéktájékukon dobog. Törekedett arra, hogy ne bántsa meg őket, hiszen belőlük élt. Viccesen az orrukra koppintott, vagy elejtett egy-két olyan mondatot, ami lehűtötte a borgőzös férfiak buja vágyait.

Egykedvűen nézte az olcsó bortól tompult arcokat. Szinte már egy család voltak. Akik ide jártak inni, itt élték a mindennapjaikat. Ivócimboráikkal és Magdával osztották meg bújukat-bánatukat, örömeiket. Magda mindenkit név szerint ismert, sokat tudott róluk.

Időnként azért be-betévedt egy-egy újabb italra szomjazó is.

Ilyen volt a néhány hete idejáró Zsolt is. Munkásruhájában lecsapott egy felest, aztán ment is. Magdának tetszett a szinte vele egykorú férfi. Az ő arca még nem puffadt fel az italtól, nagy barna, őzike szemeit időnként a nő keblein felejtette. Amikor ezt ő észrevette, rámosolygott, de ettől a férfi zavarba jött, és gyorsan távozott.

Magda csalódott volt, mert jó ideje nem látta a férfit. Azon törte a fejét, hogy vajon mi történhetett vele? Nem ismerte még úgy, mint a többi vendégét, de reménykedett, hogy talán Zsoltnak ez a borozó lesz a törzshelye. Igaz, hogy csak épp a nevét tudta, azt is csak azért, mert a múltkor bekiabált az ajtóból egy munkatársa és kihívta. Amint ezen morfondírozott, váratlanul belépett Zsolt. Öltönyt és nyakkendőket viselt, kirítt a már illuminált társaságból. Leült, alig hallhatóan köszönt, és csak ennyit mondott:

– Egy konyakot kérek, kedves Magda! – A nő látta, hogy valami baj történhetett, odatolta a férfi elé az italt, majd egy másikat is, és halkán ezt mondta:

– Ez a ház ajándéka. Egy kis búfelejtő, léleksimogató.

Zsolt biccentett, és a második pohár konyakot is lehúzta. Felemelte fejét, könnyes volt a szeme.

– Meghalt a feleségem. Ma temettük. – Magda, tudta, hagyni kell a férfit, úgymint magától elmond mindent.

– Néhány hónapja tudtuk meg, hogy nagyon beteg. Mindent megtettünk, de ez lett a vége. Most már a föld alatt pihen. Nem hallom többet gyöngyöző kacaját, nem látom a gödröcskéket az arcán – sóhajtott, és kért még egy italt.

Magda együttérzően megsimogatta Zsolt kezét.

– Átérezem a fájdalmát. Én a férjemet temettem el. Nem mondom azt, hogy könnyebb lesz, de idővel majd tompul ez a nagy fájdalom. Elengedjük a szerettünket, de nem felejtjük el soha, az emlékét a szívünkben őrizzük.

A férfi hálásan nézett rá, jólestek neki ezek a szavak.

– No, most menjen! – mondta kedvesen Magda. Ne igya le magát, az csak pillanatnyi felejtést hoz, és a másnap csak még rosszabb lesz. Ne legyen olyan, mint ezek itt! – mutatott a sötét mámoros vendégeire. – Maga más, mint ők!

Zsolt bólintott. Fizetett, elindult a kijárat felé, majd visszafordult.

– Nem beszélgethetnék egyszer hosszabban, drága Magda?

– Miért is ne? Majd szakítok rá időt! – mondta mosolyogva. Most inkább menjen haza, emlékezzen, pihenjen!

Zsolt lehajtott fejjel ment ki a kocsmából.

Ettől kezdve mindennapos vendég lett Zsolt. Halkan köszönt, ivott néhány konyakot, aztán csak nézte Magdát amint tesz–vesz. A nő időnként rámosolygott, kérdezett tőle ezt–azt.

Zsolt már nagyon várta, hogy Magda mikor tud vele hosszabban társalogni. Egy szerdai nap is reménykedve lépett be a borozóba, hogy hátha ma lesz ideje a nőnek egy kiadós beszélgetésre. Csalódnia kellett, mert fizetésnap volt, így nem nagyon tudott törődni a férfival. Sokan betértek egy vagy több pohár italra ezen a napon. Mint a legyek a lépesmézre, úgy jöttek folyamatosan a szomjukat oltani akarók. Egyre többen lettek kapatosak, s nézték üveges tekintettel Magda formás kebleit.

– Nyálcsorgató korhelyek! – sziszegte idegesen Zsolt. – Magát nem zavarja ez a sok báva tekintet? Majd felfalják a szemükkel ezek az ostoba, tompaagyú, bunkók!

– Ne is figyeljen rájuk! Én már megszoktam. Ártalmatlanok. Nem akarnak tőlem semmit. Csak bámulnak, és kész. Ennyit lehet, de többet nem! Sokan ezért is járnak ide, mert az ital mellé kapnak egy kis látványt is. Nincs ezzel baj...

„Csak bámulnak, és kész! Nincs ezzel baj?!” – morogta dühösen Zsolt. Nem nagyon bírta az italt, most pedig legalább négy konyakot felhajtott már. Az alkoholtól lobbanékonyá, kötekedővé vált. Magda aggódom nézte.

– Ne igyon már többet! Tudja mit? Most tényleg nem érek rá beszélgetni, de ha van kedve, jöjjön vissza zárórára! Addig kiszáll a fejből ez a néhány pohár konyak.

Zsolt morogva, de szófogadóan kiballagott. Nem haza ment, hanem egy másik talponállóra, és folytatta az ivást. Felejteni akart. Nem volt kivel megbeszélni a szomorúságát. Magda is milyen! Csak ígérte, hogy beszélget vele, de nem tartotta be a szavát. Jó, sokan voltak nála a lebuiban, de akkor is... És minek engedi, hogy az a sok muslinca bámulja a melleit! Az ő felesége bezzeg milyen visszafogott volt. Nem tette közkinccsé a bájait. Bár, őt nem áldotta meg a természet ilyen csodás mellekkel. Szemérmetlen Magda! Zsolt egyre dühösebben gondolt a nőre.

Záróráig még néhány italt leengedett a torkán. Lassan sétált vissza Magdához. Erősnek, bátornak érezte magát. A hűvös szél jót tett neki, tán egy kicsit ki is józanította.

Elhatározta, majd ő megmondja Magdának, hogy ne öltözködjön így, mert nem illik, és hogy ne legyen ilyen közönséges. Amikor belépett az ivóba, a nő karját épp egy enyhén illuminált férfi tapogatta. Zsolt rárontott a pasasra, fellökte.

– Ne! Zsolt! Hagyja már! Nem történt semmi! – kiabálta Magda.

– Nem történt semmi?! – ordította Zsolt magából kikelve. Idáig magázta Magdát, most azonban átváltott tegezésre és úgy folytatta – Te, te cafka! Miért engedsz meg ezeknek a szemeteknek mindent?! Ez nemcsak bámult, hanem fogdosott is! Vagy neked ez is belefér?! Mindent a forgalomért?! Te feslett nőszemély!

Magda értetlenül nézte a férfi kirohanását.

Zsolt ekkor hirtelen a pult mögé lépett, ütni és fojtogatni kezdte a megrémült nőt.

– Zsolt! Az istenért! Mi van magával? Hagyjon már! A felesége elvesztése és az ital elvette az eszét! Mi köze ahhoz, hogy mit engedek és mit nem?! Nem is ismer! Engedjen el! Segítség!

Védekezett, amennyire csak tudott. Zsolt agya elborult, már nem volt képes kontrollálni, hogy mit is tesz.

Ekkor a fellökött fickó feltápászkodott, beugrott a pult mögé, és lerángatta Zsoltot Magdáról.

– Hívja már valaki a zsarukat! – ordította a férfi. Ez az ember meghibbant!

– és igyekezett erősen szorítani Zsoltot.

Magda könnyes szemmel a nyakát tapogatva suttogetta:

– Olyan rendes embernek látszott! Én meg azt hittem, más, mint a többi, aki idejár. És majd egyszer lehet köztünk valami...

A rendőrőrsön megcsörrent a telefon.

– Na, megint egy kocsmai verekedéshez riasztottak minket. Induljunk, őrmester!

Hamarosan szirénázó rendőrautó hangja verte fel az est csendjét.

Handabanda

Ez a nyári nap szinte semmiben sem különbözött a többitől, de egyvalamiben mégis. Napok óta szenvedett mindenki a fullasztó és izzasztó hőségtől. A hőmérő higanyszála 40 °C fokra kúszott fel. Az aszfalt szinte megolvadt ebben a forróságban. Aki tehetett, a strandokra menekült, és hideg zuhannyal frissítette fel magát. Voltak, akik szifonokból jéghideg szódát spricceltek a szájukba, vagy óriási adag fagylalttal igyekeztek hűteni magukat.

A banda szokás szerint a parkban üldögélt a nagy fa lombja alatt. Szotyola, tökmaghéj és cigarettacsikk borította a pad környékét. Időnként tökmaghéj–köpő versenyt rendeztek. Hangos üdvrivalgással köszöntötték a győztest. Ők nem jeges vízzel hűtötték magukat, hanem sörrel. Ez a nagy

melegben még jobban a fejükbe szállt, és így sokszor az alkohol vezérelte tettüket.

A társaságot Füttyös, Totyó, Méhecske, Menyus, Kokó, Cirom és Lapaj alkotta. Heten voltak, mint a gonoszok. Rá is szolgáltak erre az elnevezésre. Balhék, verekedések, emberek zaklatása... – ezek szerepeltek a repertoárjukban. A társaság motorja, vezére a nagymenő csajozógép, Füttyös volt. A többiek hallgattak rá. Jó beszélőkéjű, lehenyerlő megjelenésű srác volt. Gyakran dicsekedett a nőknél elért sikereivel, kalandjaival. Azt hangoztatta, hogy meg kell adni nekik azt, amire vágnak. Padon, bokorban, kapualjban.

Sok lányt hódított meg, aztán elhajította őket, mint egy használt zsebkendőt. „Mind azt akarja, csak van, amelyik tovább kéreti magát. Ha nem használod ki a helyzetet, hülyének, mamlasznak tartanak. Jól jegyezzétek meg!” – sulykolta társai fejébe. Őt tartották a banda eszének. Tőle származtak az ötletek, hogy merre menjenek, mit csináljanak. Imádták stírolni a lányokat. Ha egy csinosabb példány ment el mellettük, füttyszóval, vagy hízelgő megjegyzéssel méltatták. Időnként elégedett hümmögéssel nyugtázták a felhozatalt.

Menyus a csendesebbek közé tartozott. Bár benne volt minden balhéban, hagyta, hogy mások gondolkodjanak helyette. Nem az eszéről volt híres.

Totyó, Méhecske, Cirom és Kokó a jóképűek táborát gyarapították, bár öltözkük hagyott némi kívánnivalót maga után. Általában atlétatrikót hordtak, ebben jól látszott izmos felsőtestük.

Lapaj egy fejjel magasabb volt mindegyiküknél, hihetetlenül sovány, ezért is kapta ezt a becenevet. Ő csak csendben üldögélt, nem igazán volt sikere a lányoknál, de ez nem zavarta.

Ha már nem találták fel magukat, akkor kezdtek botrányt okozni, ezzel hívták fel magukra figyelmet, kivívták az ott élők rosszallását. A rendőrség

többször igazoltatta őket. Egyszer–kétszer élvezhették már a fogda szeretetét, érezhették a gumibot erejét randalírozásuk jutalmaként.

Először viccesnek tartották mások szekírozását, aztán a balhék kezdtek eldurvulni. Már el–elcsattant egy–egy pofon is, ha valaki ellenállt. A banda egyre agresszívebbé vált.

Általában a piacon dolgoztak segédmunkásként. Ebből el lehetett tengődni, így a rendőrök sem tudták őket bevinni munkakerülésért.

– Jut is, marad is! – szokta mondani Kokó, utána sercintett egy hegyeset.

A balhékat együtt követték el. Az arra lakók tartottak tőlük, mert kiszámíthatatlan volt a viselkedésük. Gyakran vettek körbe egy–egy embert.

– Adj egy staubot! Mi óvjuk az egészségedet! Ennyivel is tovább élsz! – majd hangos röhögéssel kikapták az áldozat kezéből az egész doboz cigit. A lányok is jobban tették, ha messziről elkerülték őket, mert ha olyan kedvük volt, hazáig kísérték őket, és nem éppen kedves szavakkal bókoltak nekik.

– Na, cicus! Van, aki megmasszírozza a hátad? Vagy jobban szeretnél mást? Mi az érintés művészei vagyunk! Mondd, mi a vágyad! Mi teljesítjük! Válassz! Melyikünk tetszik?– kérdezte pimaszul Füttyös.

Nagyon szeretett volna a galerihez csatlakozni Handabanda. Méhecskét ismerte a fiúk közül. Vele többször cipekedett együtt a piacon. Tőle hallott a csapat balhéjairól, neki mondta el, hogy milyen nagyszerű lenne, ha ő is olyan menő lehetne, mint ők, mennyire felnéz rájuk. Tetszett neki az is, hogy milyen sokan tartottak ettől a bandától. Méhecske megígérte, hogy majd szól az érdekében a vezérnek.

Handabanda halk szavú, kevés beszédű, jelentéktelen srác volt. Szeretett volna valamivel kitűnni, talán azért is füllentett annyit. Azt gondolta, így érdekesebb figura lesz. Méhecskének sztorizgatott ebédidőben a vele történekről, kapcsolatairól, nem létező szerelmeiről. A piacon mindenki tudta, hogy sokszor lódít, ezért Bandi helyett csak

Handabandának, vagy Handibandinak hívták. Kedvelték az egyébként kedves fiút. Méhecske is csak mosolygott rajta, mert tudta, hogy amit mesél, azt el kell osztani kettővel. Ennek ellenére ő is jókat derült elbeszélésein.

– Handabandi, ne handabandázz! – figyelmeztették a kofák nevetve. – Elmúlt már az esti mese ideje!

De ő olyan átéléssel adta elő történeteit, hogy sokszor maga is elhitte, amit kitalált. A piacosok ráhagyták, örültek, hogy vidámságot csempész nehéz, unalmas életükbe.

– Tudjátok, a barátnőm nagyon szép. Tanul. Nekem is mondogatja, ne éljek ilyen lump életet, mert semmi sem lesz belőlem. Kér, hogy szerezzek szakmát. Nem akarom, hogy szégyelljen, ezért be fogok iratkozni az esti iskolába.

– Te?! Iskolába! Ez marha jó! – röhögött egy kövér, rózsás arcú árus. Hátra vágta, majd magához ölelte. – Eredj már! Te is olyan culáger vagy, mint a barátod, és az is maradsz! Nem jó itt neked?

– Te Handabanda! – szólt egy másik eladó, és megfogta a karját. – Te közénk tartozol. Most meg el akarsz hagyni minket egy csajért?

Nevetésben tört ki a hallgatóság.

Erre csak az orra alatt dűnnyögött valamit, és elkullogott. „Röhögjete csak! Majd nagyot néztek egyszer! Mert igenis van ilyen barátnőm! Igen, egy igazi! Egy tanult! Nem holmi butácska! Jó, még csak beszélgetünk, de érzem, kedvel engem!

– Tudod mit? – kiáltotta utána valaki. – Hozd már ide egyszer azt a csajt! Szeretnénk megismerni!

Újabb röhögés hangzott fel.

– Majd én megmutatom nektek!– sziszegte a fogai közt. – Hallotok még rólam!

Ökölbe szorította a kezét. Úgy érezte, tennie kell valamit! Valami olyat, amivel kivívja, hogy ne kezeljék hülyegyerekként.

– Méhecske! Hozz már össze a bandával!

– Megbeszélem Füttyössel. Ha ő áldását adja, akkor jöhetsz!

A srácoknak sokat mesélt a kicsit dinka barátjáról. Annyit rágta Füttyös fülét, hogy egy nap így szólt:

– Na, ma eljöhet az a híres, nagyot mondó barátod! Este a szokásos helyen, időben találkozunk! Ne késsen!

Handabanda örömmel fogadta a jó hírt. Este pontban hétkor ott volt a parkban. Füttyös végigmérte a fiút. „Elég jó kiállítású gyerek!”– gondolta magában.

– Na – köpött egy nagyot – hallom, beállnál közénk.

– Igen! – szegte fel öntudatosan a fejét. – Jó lenne hozzátok tartozni, veletek lógni! Tetszik, amit mesélnek rólatok.

– És, mit mesélnek? – tudakolta kissé gunyoros hangon Totyó.

– Hát... beleváló, kemény fickók vagytok, akik nem ijednek meg a saját árnyékuktól! Aztán, az is tetszik, hogy tartanak tőletek. Nem vagytok holmi mulyapisták, beszari alakok. Nem akarok továbbra is palimadár lenni, akit mindenki csak gúnyol és kinevet a piacon! Azt akarom, hogy olyan kemény csávó legyek, mint ti! A csajok is nézzenek fel rám! Majd én megmutatom a sok bunkó kofának, hogy ki is vagyok én tulajdonképpen! Nem leszek többé „mimó zabandi”, akin jókat lehet derülni, lehet cikizni!

– Azt hallottam, hogy van nőd! – vágott közbe Füttyös.

– Van... vagyis még nem egészen az, de nagyon jó úton haladok. Tanul. Velem nagyon kedves, nem néz le. Ő kért arra, hogy tanuljak. Sokat beszélgetünk. Őt szeretném meghódítani!

A fiúk röhögésben törtek ki.

– Akkor menj, tanulj! Semmi keresnivalód nincs itt! – förmedt rá Cirom.

Füttyös leintette a többieket.

– Na, száz szónak is egy a vége! Válassz! Ha velünk akarsz lógni, akkor bizonyítanod kell, hogy tőkös srác vagy. Áll az alku?– kérdezte Füttyös.

– Áll! – húzta ki magát. – Mit kell tennem?

– Ma este, itt a parkban egy erre járótól el kell vened a táskáját, vagy a nyakláncát. Mit szólsz? Mi itt leszünk a közelben, ne parázz!

Handabanda elgondolkodott. Soha nem csinált ilyet, de még a fejében sem fordult meg. Bár szeretett túlozni, de ez más. Kissé elbizonytalanodott. Valóban ezt akarja? Azonban ha ez most sikerül, akkor ő is tagja lehet a menő fiúkból álló csapatnak. Nem is olyan nagy ügy! Nyugtatta magát. Itt lesznek ők is. Segítenek, ha valami bukta lenne. A haditervet fontolgatta. Gyorsan kikapom a tatyót egy nő kezéből. Ha lesz lehetőség, akkor a nyakláncát is letépek, aztán futás! Estig ezen pörgött az agya. Gyorsan, határozottan kell majd cselekednie. Mire az áldozat észbe kap, ő már árkon–bokron túl lesz.

Besötétedett. A lámpák kevés helyen égtek, Füttyösék gondoskodtak róla. Jól célzott dobással párat megsemmisítettek. Szerencsére az idő is a kezére játszott, felhős, csillagtalán, koromfekete éj köszöntött be. Még a Hold is jobbnak látta elbújni, nem akart szemtanúja lenni a rablásnak, mert ez az. Más értékeit erőszakkal elvenni, az rablás. Most kezdett ez Handabanda agyában tudatosulni. Nem elemel egy ruhát az üzletből, hanem kitepi valaki kezéből a táskáját. Tudta, már nincs visszaút.

A fiúkkal együtt elrejtőzött. Várakozott. Úgy érezte, ólomlábakon vánszorog az idő. A szíve mélyén reménykedett, hogy aznap este senki nem jár arra. Egyre jobban félt, de nem akart megfutamodni, gyávának tűnni. Ha ezt nem teszi meg, akkor egy életre leírja magát a bandánál. Eszébe jutott a lány. Piroska. Ízelgette a nevét. Piroska... Mit szól majd, ha megtudja ezt a ma esti kalandot? Miért is tudná meg? Elszalad, sosem jutnak a nyomára. Személyleírást ilyen vaksötétben senki nem tud adni.

Egyszer csak női cipő kopogása verte fel a csendet. Nagyot sóhajtott. Mégiscsak jön valaki. Nincs szerencséje. Handabanda a pad mögött lapult. Itt sem világított a lámpa. Kicsit odébb hunyorgott egy, sápadt fénye odaszűrődött. „Azt is ki kellett volna iktatniuk.” – mérgelődött. Amikor odaért a nő, előugrott. Megragadta a táskát, de nem sikerült kitépni a kezéből, mert az szorította a fülét. Az asszony annyira megijedt, hogy még kiáltani sem tudott. Dulakodni kezdtek. Leteperte áldozatát, aki arccal előre esett. Minden erejét összeszedve védekezett. Még mindig Handabanda volt helyzeti előnyben. Rá akart térdelni a hátára, de nem sikerült. A nő rántott egy nagyot magán, ő lecsúszott a hátáról. Szembefordult, belemart a fiú arcába. Érezte, hogy kicsordul a vére. Milyen erős!

– Maga szemét, hagyjon! Mit akar?! Nincs nálam pénz!

Ez a hang... olyan ismerős. Beléhasított a felismerés. Irma néni, a nagynénje volt az áldozat. Egy pillanatra megmerevedett. „Jézusom! Nem, ez nem lehet! Nem szabad, hogy felismerjen!” – dobolt az agyában. Ezt a pillanatnyi bizonytalanságot használta ki az asszony. Feltápáskodott, de Handabanda elkapta a lábát. Párat még tudott előre lépni, de elvágódott, és újra a földre került. Addig rángatózott, dobálta magát, amíg meg tudott fordulni. Nem adta magát könnyen. A sápadt lámpafény megvilágította a fiú arcát.

– Bandi?! Te vagy? Mit csinálsz?! – sikoltotta.

Handabanda az előbbi tusakodás során egy követ kapott fel. Tudta, nem tehet mást. Nem derülhet ki, hogy ő támadta meg nagynénjét. Lesújtott a fejére, aztán újra, meg újra. Érezte kezén a vért. Nem tudott gondolkodni, csak az kattogott az agyában, hogy nem mondhatja el az anyjának Irma néni azt, ami itt történt.

Méhecske rohant oda.

– Mit tettél?! Hagyd már! Nem él!

Lerángatta az asszonyról a fiút.

– Tűnj el! A többiek már elszeleltek. Fuss! Menekülj, te bolond! Miért nem engedted el, ha nem bírtál vele? Miért?!

„Miért? Mert nem tudhatja meg az anyám! És mit szól Piroska? Megöltem egy embert! Úristen! Mit tettem csak azért, hogy én is bandatag lehessek?! Anyám... Piroska... én nem ezt akartam! Tanulni szerettem volna! Piroska biztos segített volna nekem! Elvesztettem örökre! Ezek a szemetek miért nem jöttek segíteni, amikor látták, hogy nem boldogulok?!

Na, most majd beszélnek rólam a piacon! Hallottátok? Az a szerencsétlen Handabanda, mit tett? Ki gondolta volna, hogy ilyenre vetemedik?” Zokogva temette az arcát véres kezébe. Méhecske hiába próbálta elcibálni a tetthelyről, nem sikerült neki. Legyintett, és ő is elfutott...

Hallotta a sziréna hangját. Úgy látszik, valaki a sikoltást meghallva, hívta a rendőröket. Nem mozdult. Véres kezét a nadrágjába törölte. Nagynénje felcsúszott ruháját lejjebb húzta. Nem akarta, hogy így lássák. Mindig szemérmes volt.

„Istenem! Van erre a tetre megbocsájtás? Ki oldoz fel engem?!”

Amikor hátrabilincselte kézzel elvitték, csak ezt hajtogatta:

– Én nem ezt akartam! Én nem ezt akartam!

Reménytelenül – Egy utcalakó története

Fázósan húzta össze magán a kabátját. Elindult reggeli körútjára. A városka lassan ébredezett. A nap még nem kukucskált ki, csak a csillagok és az utcai lámpák világítottak. Néhányan már munkába siettek.

Munka... de rég is volt, amikor ő is dolgozott. A gyárat bezárták, több százan lettek munkanélküliek. Igyekezett elhelyezkedni, de nem járt sikerrel. Mindenhol csak bánatosan mosolyogtak, hogy sajnós nincs felvétel. A felesége nógatta, hogy menjen már, ne várja a sült galambot! Ment is, de aztán meguntta azt, hogy mindenhol falakba ütközik. Egyre többet veszekedtek. Mérgesen vágta a fejéhez a felesége: – Ezt is feladtad! Mint annyi mást! Élhetetlen vagy! Egy csódtömeg!

Hát igen, feladta. Gyűlölte, hogy kuncsorognia kellett, aztán jött megint a sajnálkozó mosoly.

Elváltak. A lakást otthagya a feleségének és a gyerekeinek. Akkor még bízott abban, hogy jobbra fordul a sorsa, és egyszer talál valamilyen állandó

munkát. Hát nem így lett. Alkalmi teendők adódtak, főleg tavasszal és ősszel. Állandó azonban nem. Pedig hányszor elképzelte, hogy ha már elhelyezkedik valahol és lesz pénze, akkor felöltözik szép ruhába, frissen borotválva megjelenik majd a gyerekeinél. De így, ilyen lepukkant állapotban nem akarta, hogy a gyermekei lássák. Vajon emlékeznek-e még arra, hogy mennyit játszottak együtt? A közös sétákra? A szánkózásokra? Nem is számolta a hónapokat, az éveket, hogy mióta is nem látta őket. Különélésük elején, még időnként találkozott velük. Aztán maradt a leselkedés az iskolánál. Messziről nézte, ahogy mennek az iskolába. Szíve ilyenkor majd megszakadt. Legszívesebben odarohant volna megölelni őket. De tudta, ezt nem teheti, mert mit szólnának a társaik, ha meglátnák őt, ilyen ruhában, borostásan, piszkosan?! Még most is elszorult a szíve, ha ez az eszébe jutott. Igen, aztán ezt is feladta. Nem ment többé az iskola környékére.

Régebben, mikor kukázás közben találkozott valamikori ismerőseivel és azok elfordították az arcukat haragudott rájuk. De aztán rájött, ez még mindig jobb, mint a lenéző, vagy a szánakozó, megvető tekintet. Így, elment a város messzebb lévő kerületébe, ahol kisebb esély volt arra, hogy valaki felismeri. Feladta ezt is. Nem akart senkinek magyarázkodni, hogy miért is került ilyen helyzetbe.

Szégyellte, hogy így él, hogy utcalakó lett. Az otthontalanok kiszolgáltatottak, kitalizáltak, reményvesztettek. Nem csoda, hogy sokan az italhoz menekülnek. Ő is ezt tette. Rákapott az olcsó kannás bororra. Ez legalább melegítette, és segített abban is, hogy elviselje sorsát.

Előfordult, hogy egy-egy társasághoz csapódott, de hamar továbbállt. Az italtól sokan agresszívvá váltak, ez miatt sorozatos veszekedések, verekedések voltak. Ilyenkor kihívták rájuk a rendőröket. Nem akart ennyire lesüllyedni, olyan lenni, mint azok, akik már csak az ital okozta mámorért élnek. Inkább magányos farkas lett.

Reggeli kukázás közben néha szóba elegyedett egy-két sorstársával. Volt olyan köztük, akiből még nem vezett ki a jóindulat, és megsúgta neki, hogy hol talált ruhákat kidobva, merre van ma az ő kincses táruka. Odasietett és előfordult, hogy talált magára való kabátot, nadrágot a "kukaturiban". Legnagyobb öröm az volt, amikor egy paplant halászott ki a szemetesből. Ebben a dermesztő hidegben bizony ez nagy kincsnek számított. Hurcolta magával, és azon gondolkodott, hova rejtse, hogy ne kelljen magával cipelni minden hova. Lépcsőházba nem lehet, mert onnan kidobják. Talált egy beugrót az egyik ház alatt. Odadugta. Délután mikor visszament, látta, hogy egy nő morogva viszi az ő paplanját a hulladék tárolóba. – Már megint idefészkelte magát valami kukabúvár! – dohogta mérgesen. A paplant pedig egy lendülettel a szemetesbe hajította. Ő megvárta, hogy elmenjen a fölfuvalkodott nő. Aztán kiemelte szeméttartójából a takaróját. Cipelte magával az esti szálláshelyére.

Előfordult, hogy a nagy hidegben ő is bement egy hajléktalan szállóra. Legalább ott meg tudott mosakodni, meleg volt és kapott némi enivalót is. Sajnos itt többször meglopták. Szomorúan vette tudomásul, hogy nem mindenki becsüli ezt a fajta gondoskodást. Így, csak akkor választotta a szállót, ha már nagyon hideg volt és tisztálkodni akart.

Általában emeletes házak lépcsőházába húzta meg magát. Megtapasztalta, hogy az első pár emelet nem alkalmas az alvásra, mert néhány lakó ide még felgyalogol. Az ötödiktől már jó, ide már inkább lifttel mennek. Általában késő este osont be. Reggel pedig hajnalban távozott, így megúsza azt, hogy kidobják az épületből. Amikor gyerekként olvasta "A kis gyufaárus lány" meséjét, nem gondolta, hogy egyszer ő is megismerkedik az utca zord világával.

December mindig megviseli. Néhány ablakon be lehet látni. Ilyenkor szomorúan nézi a családok karácsonyi készülődését. Az utcán érezni lehet a karácsonyi menük illatát is.

De rég volt, amikor a szeretteivel karácsonyozott! Náluk is finom ételek kerültek az asztalra. Elmúlt az a korszak. Azon morfondírozott, hogy találkozik –e még valaha a gyermekeivel? Vagy így lesz örökké? Úgy fog meghalni, hogy nem látja őket soha? Lehajtotta a fejét. Tudta a választ, de nem akarta magának sem bevallani. Karácsony környékén, szerencsére sok csoport szervez ételosztást. Ma is ott fog ebédelni. Legalább egyszer egy nap tud meleget enni. Eleinte restellte a sorban állást. Lehajtotta a fejjél, a kapucnit is jól behúzta, nem nézett csak előre. Nem akarta, hogy bárki is felismerje. Alig várta, hogy megkapja az ételt. Jó meleg leves, második és van amikor süteményt, vagy szaloncukrot is adnak ilyenkor. A sorok évről évre hosszabbak lettek.

Sóhajtva elindult. Nagyon éhes volt. A nap lassan előbújt. Reménykedett, hogy ma még ebéd előtt talál valami ennivalót. Akad olyan hely is, ahol a kedves lakók zacskóba kiteszik a kenyeret, süteményt a kukára és így nem kell kihalászni a szemétből. Nekik már nem kell, de nekik, kitaláltaknak, szerencsétleneknek jól jön. Miután evett egy száraz kiflit, elindult az ételosztás helyszínére.

Aztán arra gondolt, hogy milyen jó is lesz a forró leves! Tudta, sietnie kell, mert sokan már korán reggel odamennek, hogy mindenképp jusson nekik harapnivaló. Már nem szégyenkezett e kiszolgáltatott helyzeté miatt. Igyekezett, mert tudta, mire odaér, már hosszú sor lesz. Feladta a büszkeségét is, mint oly sok mindent az életében.

Mamuka

Gyerekeknek nagyon szerette azt, amikor Mamuka mesélt neki. Anyukája édesanyját becézte így. Ölébe hajtotta a fejét és hallgatta a gyönyörű mesécskéket. Mamuka közben cirógatta a kobakját. Imádta a csodás történeteket a királylánykákról, sárkányokról, csutkababákról, vásott gyerekekről. Azt kedvelte bennük, hogy mindig minden jóra fordult, és a jók elnyerték jutalmukat, a rosszak pedig a méltó büntetésüket. Talán ezért is lett nagy álmodozó, időnként a fellegekben járó. Jobban szerette a mesékbe képzelni magát, mint a valóságba. Kapott is ezért sokat szüleitől. "Már megint hol jár az eszed? Ne álmodozz, hanem az előtted lévő

dologgal foglalkozz! Mi lesz így belőled! Maga meg ne tanítsa bolondságokra!" – néztek rosszallóan Mamukára. Nagymama ilyenkor csak mosolygott és csendesen ezt mondta:

– Azok szegények, akik soha semmiről nem álmodoznak. Az álmok időnként valóra válhatnak, persze csak akkor, ha teszel is érte, és nagyon akarod!

Hát az akaráásban hiba nem volt! Annyi, de annyi mindent akart, és még sem teljesült. Például, nagyon szeretett volna találkozni a királyfival vagy a sárkánnyal. Persze nem jöttek el hozzá. Mondta is nagymamájának, hogy becsapta, nem is igaz, hogy teljesülnek a vágyai, igaza van szüleinek, ez mind csak mese, bolondság. Ő megcsóválta fejét, összeráncolta homlokát.

– Ejnye bogaram! Nem úgy van az! Teljesül az, ha nem is egyből, majd később, mikor nagyobb leszel. És ne feledd, tenned is kell érte! Ő meg mérgelődött, hogy hol van az még?!

– Most akarom, hogy teljesüljön a kívánságom, amiről álmodozom! – toppantott és dühösen, duzzogva elvonult. Mikor megbékélt előbújt rejtekéből. Igaz, legtöbbször azért, mert a hasa hangos korgással jelezte, hogy enni kér. Kedvenc búvóhelye a góré, vagy a kukoricás volt, itt általában nem keresték.

Szeretett egyedül játszani, mert a többi gyerek kicsit hóbortosnak tartotta. Gyakran ugratták, ő meg nem mindig értette a vicceiket, ezen aztán pajtasai jót derültek. Iskola kezdés előtt, amit már nagyon várt, a nagy fiúk rémisztő történeteket kezdtek mesélni neki, hogy milyen rossz is ott a gyerekeknek! Ő nagyon megijedt, mi lesz vele? Azt javasolták neki, hogy kenje be szalonnával az iskola sarkát, mert akkor kutyák reggelre elhúzzák majd a helyéről. Ő bizony ezt is elhitte. Másnap vitt is magával egy jó nagy darab szalonnát, hogy amikor nem figyelnek rá, bekeni a sarkait. Aztán volt, nincs iskola! A tanító néni mikor meglátta, hogy miben mesterkedik, csak mosolyogva csóválta a fejét.

– Katóka! Ne higgy el mindent a társaidnak! Megtanulta a leckét. Nem szabad mindenkinek hinni, kételkedni kell. Így aztán később, nagyon kevés embert engedett a magához közel, fogadott a bizalmába.

Gyermekként nem is sejtette, mily hamar elmúlnak a gyermekévek. Most is sírva gondolt vissza azokra a meghitt pillanatokra, amit Mamukával tölthetett. Felidézte arcát, s azt, ahogy reggelente ott ült az ágyon és ősz haját fésülte, majd kontyba tekerte. Vagy azt, mikor este az ágyba hozta a langyos, mézes tejet pillangós kis bögréjében, s azt mondta ettől hamarabb elalszik, és szép álmokat hoznak a pillék.

–Elrepítenek a Meserétre!

Bizony ez legtöbbször így volt. Nem is álmodott rosszakat, de hát hogy álmodott volna, amikor a tejecske után halkán édes dalocskákat énekelt, dúdolt neki. Mindig ezzel kezdte: "Aludj, aludj tente, tente, a kis szemed hunyjad csak le. Álmodj szépet, édeseket, nagyanyókad mesél neked. Katica, Katica, kicsiny kis bogárka." Csak ő becézte így. Nem emlékezett arra, hogy az anyja valaha dalolt, vagy mesélt volna neki.

Az a kép is megjelent előtte, mikor már gimnazista volt, vitatkoztak valamin, Mamuka nem értett egyet vele, időnként megrándult szája széle, ha de soha sem kiabált vele. Igyekezett mindent türelmesen elmagyarázni, nem úgy, mint szülei. Ilyen csodát nem mindenki kap az életben, mint amit ő kapott Mamukától: gondoskodást, szeretetet, türelmet. Csak felnőttként értette meg, hogy Mamuka mire is gondolhatott, amikor azt mondta, hogy majd találkozik királyfiakkal, sárkányokkal. Tényleg jöttek királyfiak, bár nem volt koronájuk, sem fehér lovuk és voltak ellene sárkányok, akik gátolták a céljai elérésében. Igazi hősnőként legyőzte az ellene fordulókat és rátalált a királyfi is. Kicsit más mese, de igaz. Az élet meséje ez.

Már régóta nincs vele Mamuka. Akkor is, de most, felnőtt fejjel még jobban értékeli azt a törődést, amit szülei helyett kapott tőle. Törekedett arra, hogy olyan szülő, nagymama legyen, mint ő. Estéként dallal, mesével nyugtatta meg gyermekeit, most pedig az unokáit.

Remélte, hogy nekik is lesz egy daluk, amit tőle kaptak, amit sokszor énekelt nekik lefekvéskor. Aztán majd ők ezt a dalocskát dúdolják gyermekeiknek. Ilyenkor talán ő is eszükbe jut majd nekik... Megsimogatják a gyermekük fejcskáját, s ezt mondják: –Tudod kicsim, ezt a mamától tanultam.

A megvalósult álom

A Széna utcában lakott Terka néni. Ő volt a ház lelke. Sokáig csak ő látta el a házmesteri teendőket, de később már a férje is besegített neki. Ők feleltek a rendért. Éjszaka a férje engedte be a későn hazatérőket, s tette zsebre a kapupénzt. Álmosan nyitott ajtót, de soha egy rossz szót nem mondott azokra, akik édes álmából felverték. Komolyan vették a házfelügyelő szerepet. Mindenki kedvelte őket.

Terka néni gömbölyded, mindig mosolygós arcú asszonyság volt. Természetes derűje, kedvessége mindenkit elbűvölt. Ő volt egyben a ház nagymamája is. Sajnos neki nem született gyermeke, pedig nagyon vágyott rá, aztán szép lassan beletörődtek férjével a megváltozhatatlanba. Gyakran kérték meg az ott élők, hogy míg elugranak a piacra, vagy a csarnokba, ügyeljen gyermekükre. Ezt ő szívesen meg is tette.

Arra is éberen figyelt, hogy a házban lévők betartsák a szabályokat. A porolón csimpaszkodó gyerekekre sem haragudott, hisz ez volt az egyik kedvenc szórakozásuk. Lógtak, tornáztak, vagy csak a karfán ülve beszélgettek. Illemtudóan lepattantak, ha valaki épp szőnyeget akart rajta porolni, sőt, szívesen segítettek, ha az illető ezt megengedte nekik. Tiszta, rendezett volt az udvar. Egy kis virágskert is kialakított a földszinti lakásuk ablaka alatt, ami mögé egy kis padot is eszkábált a férje. A

kertecskét vele, vagy az épp rábízott gyerekekkel gyomlálta, öntözte. A virágok meghálálták a gondoskodást, késő őszig virultak az ott élők örömére.

Tóni bácsi alacsony, köpcös ember volt. Humora elapadhatatlannak bizonyult. Amikor viccelődött, mindig kacintott is hozzá, és közben a bajsát is megpödörte. Döcögve, jóízűen kacagott a saját viccein, ezzel jókedvre derítve a történet hallgatóit. Sokszor nem is a tréfáin derültek, hanem az utánozhatatlan nevetésén. Gyakran ugratta feleségét is. –Te Terka! Gyere mán, valaki szemetet dobott el, ott csúfoskodik a kapu előtt!

Ilyenkor kisietett dohogva a seprűjével, de persze semmi sem volt ott. –Ejnye Tóni! Már megint beugratott!– Megálljon, kiporolom a porolóval! Azzal kergetni kezdte hites urát. Ezeken a humoros jeleneteken a házban élők is jókat kuncogtak. Terka néni magázta urát, a férje hol magázta, hol tegezte.

Egy nyári izzasztó napon kiültek a kispadra, és beszélgettek. Ráértek, az ebéd már rotyogott a fazékban, az udvar felseperve, locsolva. Tóni bácsi karba tette pocakján a kezét, kalapját jól behúzta a fejébe, ezzel védekezett az erős napsütés ellen. Terka néni otthonkájában üldögélt. Most csak egy kombiné volt alatta, de így is apró izzadságcseppek tűntek fel a homlokán és az arcán. Zsebkendőjével törölgette magát és sóhajtozott. – Jaj, Tóni! Egész életünkben annyit dolgoztuk, de még soha nem voltunk nyaralni!

– Micsoda úri huncutság ez, te asszony! Nyaralni! Hogy jutott most pont ez az eszedbe?

– A harmadikról a Kovácsék ma indultak a Balatonra. Hát, csak ezért... Ha mi nem is utazunk olyan messze, de ide, a strandfürdőbe egyszer elmehetnénk! Korán rendbe teszünk mindent, délután négyre már itthon is lehetnénk – sóhajtotta.

– Hát még fürdődresszed sincs! Miben akarsz akkor fürdeni?
– Ma ebéd után a pihenés helyett elmennék venni – hajtotta le szégyenlősen a fejét.

– Oszbán szerinted, lenne rád való?– tréfálkozott Tóni.

– No, no! A maga pókhasára is kap gatyát! Akkor én miért ne találnék! – replikázott Terka.

– Nem zavarna a sok éhes férfi tekintet?– huncutkodva rákacsintott, és megcsavarta a bajszát.

– Menjen már! Ki bámulna engem? – pirult el még a gondolatától is.

– Hát, a férfiak szeretik a bögyös, faros fehérnépeket, akiken van mit fogni.

Én már csak tudom! – s döcögve nevetett.

–Ej, maga kópé! Erre van esze! De ma éjjel is úgy kellett egy kis oldalba rúgással noszogatnom, hogy keljen már fel, menjen, mert megint valaki későn érkezett haza.

– Másért rugdosnál inkább!– évődött a férje, és belecsippentett a felesége farába.

Erre Terka felállt, és barackot nyomott a kobakjára.

– Ej, mik járnak a fejében! Na, megyek, mert ennyi idő alatt elkészült a pulutyka, kisütöm hozzá a fasírtot, aztán maga meg megterít a fantáziálás helyett.

Térült – fordult, hamarosan jóízűen falatozták a kelkáposzta főzeléket. Tóni elégedetten dörzsölte meg a pocakját.
– Na, akkor én ledőlök egy kicsit, maga meg menjen isten hírével. Holnap elmegyünk abba az "áztatóba", legyen a kedve szerint. De előtte keresse meg a fürdőgatyámat!

Terka hamar rendet rakott a konyhában. Megkereste férje úszógatyáját, amit régen fizetség helyett kapott az egyik kuncsaftjától, amikor még cipésként dolgozott.

– Nem próbálja fel? De választ nem kapott, a szobából már horkolás szűrődött ki. Mindig irigyelte ezért párját, hogy alighogy leteszi a fejét, már húzza is a lóbórt.

Felvette kedvenc ruháját. Lábujjhegyen beosont a szobába, belepillantott a tükörbe. Megállapította, hogy bár kicsit gömbölyű, de ez a ruha egész jól áll neki.

–Jól nézel ki!– jegyezte meg az öreg. Kis husikám! Nem bújsz ide egy kicsit?– kacsintott rá.

– Az előbb még fújta a kását, most meg leskel, maga, maga...– de nem fejezte be, csak legyintett.

Fejébe nyomta kis kalapját, s elindult fürdőruhát venni. A nap még erősebben tűzött, a hőmérő higanyszála egyre feljebb kúszott. Lassan ment, de így is megviselte a hőség. Pihegve tért be a közeli árudába. Reménykedett, hogy itt kap olyat, ami jó méretben és tetszik is neki. Az eladó a segítségére sietett, elkísérte a fürdőruhás részlegre. Itt aztán volt minden! A legújabb kétrészesből, az egyszerűbb viseletig. Szemével végigpásztázta a legdivatosabb modelleket, de tudta, ilyet ő már nem viselhet, de azért tetszettek neki. Választott egy olyat, aminek az oldalvarrásában volt a cipzár, combtőnél pedig egyenesen zárult. Az eladótól megtudta, hogy ebben van egy stretch hastartó elem, ami a zsírpárnákat megtartja. Feketét választott, ez kicsit hosszabban ért le, takarva kissé vastag combjait. A próbafülkében belegyömöszölte magát, ami kissé nehezen ment, mert izzadt testén nem akaródzott a fürdőruhának felcsusszannia. Illegett a tükör előtt egy darabig, aztán megállapította, hogy ha soványabb lenne, még jobban állna neki. Hamarosan a kasszánál ki is fizette szerzeményét. Örömmel tért haza, alig várta, hogy másnap elinduljanak. Otthon hiába kérte az ura, nem vette fel. – Majd meglátja holnap! – mondta neki vidáman. Az izgatottságtól nehezen csukódott le a szeme.

Reggel korán ellátta házmesteri teendőit. Férje segítségével időben végeztek. Felpakoltak s elindultak. Szerencsére a strand nem volt olyan messze a lakásuktól, a villamos pedig pont a fürdő előtt állt meg. Pironkodva lépett ki a kabinból, várta Tóni megjegyzéseit. A férje végigmérte, cuppantott, csettintett egyet, kacsintott és megcsavarta a bajszát, Terka tudta már ebből, hogy urának tetszik a látvány. – Na, csinos vagy kis töltött galambom!– azzal megsimogatta a hátsó fertályát.

– Na, ennyi ember előtt ne cirógasson! Tóni! Én annyira, de annyira boldog vagyok! Alig várom, hogy belépünk a vízbe. Menjünk! Fogja a kezem! Úgy lépkedtek le a lépcsőn, mint amikor fiatalon a házasságkötő terembe léptek. Olyan ünnepélyesen, olyan lassan. Terka arcán földöntúli mosoly ült, a boldogság szinte megfiatalította. A hűs víz jólesett ebben a melegben. – Istenem! De jó! – többet nem is tudott mondani. Ekkor azonban kapott egy jókora vízfröccsöt az arcába. Megborzongott, de nem mérgeződött, csak nevetett, nevetett... Élvezte a vizet, locsolgatta magát. Mélyebbre nem merészkedett, hiszen úszni nem tudott.

Férje elérékenyülten nézte feleségét, akit ilyen boldognak már rég látott. Pedig csak egy kis strandolás, semmi más, és ez nem is olyan nagy dolog! Nem sejtette, hogy felesége ennyire vágyott erre az élményre. Ő már volt többször is fürdőben a többiekkel, akkor, amikor még a cipészként dolgozott. Terkának viszont ez olyan volt, mintha a mennybe került volna. Alig alkart kijönni a vízből.

A pléden napoztak egy kicsit, majd elfogyasztották a tegnapról maradt fasírtot kenyérrel. Ekkor Tóni feltápáskodott, majd eltűnt egy kis időre. Terka nyugtalankodott, hogy hová mehetett, amikor megjelent a férje kezében egy üveg bambival. Ez volt a nap koronája, mert még sohasem ivott ilyet. Sajnálták rá a pénzt. Kinyitotta a csatos üveget, és jó nagyot kortyolt a hideg, narancsos ízű szénsavas üdítóből.

– Ilyen dőzsölést máskor is csaphatnánk!– nézett férjére, aki csak bólintott. Milyen egyszerű volt felesége álmát valóra váltani. Annyit, de annyit dolgoztak, sajnos a jó Isten valamiért nem ajándékozta meg őket gyermekkel, akkor legalább ezt engedjék meg maguknak egyszer – egyszer. Igen, megérdemlik, hogy boldogok legyenek egy kis röpké időre, hisz oly rövid az élet! Elhatározták, hogy a tikkasztó nyári napokon máskor is eljönnek a strandra hűsölni, megmártózni. Este Terka boldogan hunyta le a szemét, hisz teljesült az álma. Nagyot sóhajtott.

Másnap Tóni hiába ébresztgette, Terka nem kelt fel többé. Boldog mosollyal az arcán halt meg. Most talán az angyalokkal fürdik fent valahol, egy nagy, égi tóban.

Gyermekkorom emlékcserpei

Vezetés közben néztem a tájat. Szorítottam a volánt, kapaszkodtam belé, mintha tőle vártam volna valami segítséget. De rég is jártam erre! Minden évben megfogadtam, hogy nyáron újra és újra ellátogatok gyermekkorom kedvenc helyszínére, azonban valami mindig közbejött. Hol az időhiány miatt napolódott el az utazás, hol meg a lustaságom miatt. Két éve nem voltam már a kis faluban, pedig ígéretet tettem nagyanyámnak, hogy minden évben meglátogatom, de nem tartottam be. "Ígéret szép szó, ha betartják úgy jó!" – dobolt a fejemben a mondás.

Szemléltem az egyre ismerősebb tájat. Az út szélén szinte szégyenlősen, lehajtott fejjel álltak a napraforgók. A nap már gyengéden simogatni kezdte tányérkájukat, de még nem néztek felé. Hamarosan, ha majd erősebben tűz,

akkor a nap felé fordítják virágukat, hogy magukba szívják az éltető sugarakat.

Régi emlékek idéződtek fel. Milyen jó is volt falun, a nagyiéknál! Mamuka, mert a lányai így hívták a nagymamát, örömmel várt minket minden nyáron. Igaz, sok dolga nem volt velünk, mert ha jó idő volt, csak enni mentünk be, meg lefeküdni. Hol volt még akkor számítógép, tévé!

Szép, nagy udvaros, kertes parasztházuk volt. Az udvarban állt a nyári konyha. Legtöbbször itt főzött a nagyanyám, csak késő ősszel használta a házban lévő konyhát. Kedvencem a sparhelten sült pászka volt. Imádtam nézni, ahogy készítette.

Általában a kerek kút melletti lugasban, ebédeltünk, vacsoráztunk. Árnyat egy óriási diófa adott. Az asztal egy nagy malomkő volt. Régen nagyapám molnárként dolgozott. Ennyi maradt a molnárkodásból, meg néhány apróság.

Ha sokan voltunk, például búcsú idején, akkor nekünk a verandára terítettek. Nem is bántuk, mert legalább csacsoghatunk kedvünkre, nem szóltak ránk, hogy halkabban.

Hosszú heteket töltöttem itt testvéreimmel. Több barátom lett a nyári szünetben. A falusi gyerekektől sok mindent megtanultam. Tetszett ízes beszédük. Volt, amit nem értettem, ők nevetve magyarázták el a tudatlan városi gyereknek. "Kéred a dumót?" Ez azt jelentette a kenyér végét. Megtanultam mi a firhang (függöny), vakaró (finom kevert tészta sütemény), sifony (szekrény), ponyus (nagy méretű zsákszerű szövet ebben hordták a szalmát) és sorolhatnám. Ezek a számomra különleges szavak helyet kaptak a beszédemben. Otthon, a városban furán néztek rám, ha ezeket használtam. Nem csak a szókincsem lett gazdagabb, hanem a lelkem is. Az ott élők önzetlenek, kedvesek, jóságosak voltak. Legalábbis velem. Megtanultam, hogy falun mindenki köszön mindenkinek. Gyakran megkérdezték: "Ki pulyája vagy? " Amikor válaszoltam, bólogattak,

megsimogatták a fejem. Volt, aki megkérdezte: "Van valami a hurkásban?" Én értetlenül néztem. Aztán feltette a kérdést másképp is: Éhes vagy-e? Majd behívott egy kis saját készítésű szörpre, vagy pogácsára, fánkra.

A falu szélén lévő csárdába ritkán vittek el, ilyenkor megkérdezték: Szőke vagy barna kólát szeretnék-e? Megtudtam, hogy a szőke, az sárga színű és narancsízű, a sötét pedig a Coca-Cola volt. Ennek az íze leginkább az Erigon nevű szirupra emlékeztetett. Nem is tudom. Csak az idő szépítette meg az emlékeimet? Vagy valóban mindenki ilyen jólelkű volt?

Most tűnt fel, hogy a napraforgók már a nap felé fordultak. Hogy szalad az idő! De még jó pár kilométer van előttem. Nem baj. Addig is kalandozhatok a múltamban.

Mindig szerettem a kukoricásban vagy a napraforgósban bóklászni. Gyakran azzal múlattuk az időt, hogy figyeltük, hogy a napraforgó tényleg mindig a nap felé fordul-e. Láttuk, hogy ez bizony mindig így van. Volt, hogy letörtük a napraforgótányért, és vidáman ettük a makukát (szotyit). Nem kellett azt pirítani! Úgy, nyersen is jó volt. A nagymama mindig tett a vázába is néhány szálat, azt mondta, ezzel bevarázsolja a napocskát a szobába. Télen a nagymama sosem feledkezett el a madáretetésről. Tudtuk, hogy tollas barátainknak is kedvenc eledele.

Aztán ott volt a kukoricás. Az volt csak az igazi játszóhely! De sokat bujkáltunk ott! A mama mindig megengedte, hogy leszedjünk egy-egy kukoricacsövet, és babákat készítsünk belőle. Az volt ám a jó móka! Óvatosan lehúztuk a leveleit. Előbukkant a "szakáll". Ez lett a baba haja, ezt befontuk, a levelét szoknyának hajtogattuk. Palástot is készítettünk neki a felesleges levélből. Vagy szálakra téptük a levelet, vagy fűszállal, vagy fonállal és azzal erősítettük rá. Egész nap ezzel babáztunk. Az volt az egyezés, hogy déli harangszóra otthon kellett lennünk. Befutottunk enni, aztán uzsgyé, vissza!

A tornác is remek hely volt a játékra. Esős időben itt húztuk meg magunkat. A padlásra felvezető létránál üldögéltünk, beszélgettünk, vagy a csutkababával játszottunk. Soha sem unatkoztunk.

Kedvencem volt még az árokfogó. Egy gyerek állt az árokban, mi átugráltuk az árok másik szélére. Akit elkapott a fogó, az helyet cserélt vele. Igazán jó móka volt. Volt, hogy kimentünk a közeli vasútállomásra, és az volt a szórakozásunk, hogy a vagonokat számláltuk. Az nyert, aki jól tippelt, hogy páros, vagy páratlan a kocsik száma. Hm... Ma vajon játszanak ilyet a falusi gyerekek?

A nap fénypontja az volt, amikor vártam a hazatérő teheneket. Késő délután a kapu alsó lécére felállva, bámultam a hazatérő jószágokat. A csordás az ostorát csattogtatva, nagyokat kurjantva hajtotta haza az állatokat. Mindig azon csodálkoztam, hogy vajon honnan tudják, melyik ház kapuján kell befordulniuk. A mi Riskánk se tévesztette el soha. Máig sem értem!

Imádtam nézni, ahogy nagyanyám feji. Ott tébláboltam az istállóban, hogy minél előbb kaphassak frissen fejt langyos tejből. Úgy, habosan ittam.

Ki gondolt akkor arra, hogy esetleg valamilyen betegséget kaphatok tőle! Mindenki úgy, nyersen itta.

Aztán ott volt még a kedvencem, a cukrosvizes kenyér. Ma, ha rá gondolok, beleborzongok. Hogy tudtam megenni! De akkor szerettem. Nagyanyám kicsit bevizezte, majd cukorba forgatta. Én meg faltam.

Az órára pillantottam. Még bő egy óra, és megérkezem. Megígértem, hogy időben ott leszek. Este kimehettünk még egy kicsit a ház elé. Összegyűltek az utcabeli gyerekek, beszélgettünk, nevetgélünk, vagy hallgattuk az utca hangjait. A békák ilyenkor kórusban énekeltek, a kutyák pedig hangosan ugatással jelezték, ha valaki közeledett.

A nagymama este kibontotta az ősz, hosszú haját, amit napközben szoros kontyba csavart. Fésülgette, majd imádkozott. Nekem nem kellett, mert engem nem tartottak keresztvíz alá. A két testvéremet még sikerült a nagyszüleimnek megkereszteltetnie. Engem már nem tudtak odacsempészni, mert apám szigorúan megtiltotta. Ő katona volt, nem járt templomba. Abban az időben neki kerülnie kellett az istenházát. Így aztán én kilógtam a sorból.

Beugrott egy újabb kép. A szomszéd Ica néni áthívott. A tisztaszobában a magasra vetett ágyon, selyempárnák ültek, amik szalmával voltak kitömve. Csupa rózsás, virágos volt mind. Ámulva, csendben csodáltam, az akkor pazarnak tűnő szobát. És az a sok baba! Nekem a matyóruhás volt a kedvencem. Mindenféle népviseletben sorakoztak a polcokon, az ágyon. Áhítattal fogtam meg, és csak néztem. Már az nagy örömet okozott, hogy kézbe vehettem.

Aztán ott volt Lidi néni. Ő meg folyton pletykált a faluban élőkről. Azt sem tudtam, ki kicsoda, de hallgattam, mert oly viccesen mesélt. No, meg ott volt a közeli szomszédunk, a Jakab család. Minden este tőlük zengett az utca! Hangosan perlekedtek egymással. Kútásó volt a férfi. Estére mindig többet ivott a kelleténél. Ilyenkor aztán ordítva mondta a

magáét. Mi meg neveltünk, hogy milyen butaságokat hord össze. Akkor ez viccesnek tűnt. Pista bácsi gyakran ezt kiabálta: – Meglásd Jolán, egyszer behajíntlak a kútba! De persze soha sem tette meg. Aztán egyszer ő veszett benn egy kút mélyén, talán akkor is részeg volt. Mire megtalálták, már nem tudtak rajta segíteni.

Mennyi minden jut eszembe! Milyen jó is volt! Ezek az idők elsuhantak, de a szívemben, a lelkemben máig ott vannak. Az emlékcserépek a múltból.

Megérkeztem. Sajnos elkéstem. Már nem élt. Pedig megígértem, hogy időben itt leszek. Ígéret szép szó, ha betartják úgy jó! – ezt is tőle tanultam, hogy fontos, hogy az ember betartsa a szavát, hogy igazat mondjon. Hát... én most túl későn értem.

Bánom, hogy nem ülhettem ott az ágyánál, nem simogathattam meg a ráncos kezét. Nem mondhattam el, mennyire szerettem itt lenni. Megköszönni a jóságát, a temérdek kincset, tanácsot, amit tőle kaptam. Mindig szép szóval irányított, sosem kiabált. Talán azért, mert megegyeztünk, hogy ha én azt teszem, amit megbeszéltünk, amit kér, akkor ő is betartja a szavát, amit ígér.

Azt mesélték, hogy szépen halt meg. Várt engem. Mondták neki, hogy holnap érkezem. Nem szólt semmit, csak bólintott. Este még megmosakodott, tiszta hálóinget húzott, és elaludt. Örökre. Ilyen halált érdemelt. Ilyen csendeset, szenvedésmenteset.

A nagymama halála után eladták a házat. Mivel az egyik lánya a faluban építkezett, így nyaranta továbbra is visszamentem. Gyakran elbicikliztem a nagyanyámék házához. Rossz volt látni, hogy idegen emberek lakják. Minden úgy volt, mint amikor mi futkostunk az udvaron, csak most idegen gyerekek bitorolták a diófa alatt lévő malomkőasztalt, a tornácot. Szívem szerint rájuk ordítottam volna, hogy takarodjanak innen!

Ez az én gyermekkorom paradicsoma. Nincs joguk itt lenni! Sírva tekertem vissza az új házhoz.

Már semmi nem volt olyan, mint régen. Bár az élet elmúlik, de az emlékek tovább élnek a szívemben.

Bozsó bácsi kincsestára

Ez a nap is úgy indult, mint a többi, de olykor előfordul, hogy szembetalálkozunk olyasvalakivel, aki emlékeztet valakire, valamire, felidéződnek bennünk régi, már feledésbe merült emlékek. Ez történt Andrással is.

Az utcán meglátott egy hajlott hátú öregembert, fura kalappal a fején, botra támaszkodva lépegetett. Felrémlett neki a múltból egy kép. Nagyon hasonlított a férfi Bozsó bácsira. Ő volt az, aki sok mindenre megtanította, kedvesen pátyolgatta, pedig amíg nem ismerte, félt tőle. Ez is egy tanulság volt számára: ne ítéljen meg senkit elsőre! Főleg ne a külső alapján. Barátok lettek. Eszébe jutott az a bizonyos nyár, amikor először beszélgetett vele...

A park, ahol megismerkedett Bozsó bácsival, kicsiknek, nagyoknak egyaránt kedvenc helye volt. Itt aztán lehetett sétálni, bámészkodni, bújócskázni, kergetőzni. Nyáron a gyerekek is szívesen tekeregtek itt, hisz a fák lombjai megszűrték a nap sugarait, és így kellemesebb volt itt játszani, mint a tűző napon. A park báját a sok fa, virág adta. A kert igazi ékessége egy kis rózsasövény volt. Gyermekként ez tetszett neki a legjobban. A tearózsák édes illata, szépsége elvarázsolta. Sokszor pihent itt, beszívva az illatukat és csak ült, ült elmélázva. Gondolatait időnként madarak trillázása szakította félbe. Igazi álmodozó volt. Talán ezért is nem akadt barátja. Alacsony, vékony, szemüveges fiúcska volt. Ezért sokan csúfolták, pápaszemesnek, cingárnak, csontkollekciónak. A gyerekek tárháza ezen a téren szinte kimeríthetetlen.

Elmosolyodott. Bezzeg most! Ha látnák az akkori játszótársai! Ki gondolta volna a tökmag, sete–suta fiúról, hogy ilyen sudár termetű, tanult férfi lesz belőle. Egyetemre került, amit sikeresen elvégzett. Biológus lett.

Andriska, mert akkor mindenki csak így hívta, a játékokban is gyakran alulmaradt, ilyenkor a társai kinevették. Gyakran szekálták, mert élvezték, hogy ő zokogva elrohan. Még most is a fülébe cseng gúnyos kacagásuk. Ezért aztán sokat pityergett. Ilyenkor elbújt egy – egy bokor mögé, vagy a rózsasövényhez menekült. Itt aztán kedvére sírdogálhatott. Nagyon szeretett volna valamiben kitűnni, hogy ezzel pajtásai elismerését elérje.

A parkban gyakran láttak egy különös öregembert, aki mindennap kijött, hol üldögélt a nagy platánfa alatt és olvasgatott, hol körbe – körbe sétálgatott, sárkányfejes botjára támaszkodva. Fura kalapját jól a szemébe húzta, így az arcából szinte alig látszott valami. Pipájából füstbokrétákat eregetett, ami kigyózva szállt fel a magasba. A hóna alatt egy salátává lapozott füzetecskét szorongatott, amibe időnként jegyzetelgetett. Nemcsak ő, hanem pajtásai is tartottak tőle, olyan titokzatosnak,

félelmetesnek tűnt. Volt, amikor a többiek gúnyolták az öreget, akkor ő a botját rázta feléjük, azok nevetve elszaladtak. Ő, meg csak ott állt, és nézte, lábai nem akartak mozdulni.

Egy nap aztán kiderült, hogy amit ők gondoltak az idős úrról, az egy cseppet sem volt igaz.

Andriska azon a nyári délután, amikor megismerkedett Bozsó bácsival, épp egy bokor tövében kesergett. Megint gonoszkodtak vele a többiek.

– No, fiúcska! Miért itatod az egereket? – Ő annyira megrémült, hogy egy hang nem sok, annyi sem jött ki a torkán. Félve nézett fel, a hang irányába. Az öregember állt ott, akit csúfolni szoktak. Azt gondolta, hogy most aztán kap a fejére a bottal, pedig ő sosem kiabált csúnyaságokat, de nem, kedvesen nézett rá. "Jé, tud mosolyogni is?" – gondolta magában Andris – "Nem is olyan félelmetes".

– Hogy hívnak? Minek nevezett el apád – anyád?

– Andriska – hüppögte sírósan.

– Aztán mi az oka ennek a nagy szomorúságnak? Elárulod?

– Maga nem bántja a gyerekeket? – kérdezte most már felbátorodva.

– Én? – és döcögve nevetni kezdett. Honnan szedted ezt a sületlenséget?

– A fiúk... a fiúk mondták – nyögte ki.

– De bizony! Gyerekeket vacsorálok! – és újra kacagni kezdett.

Andriska elgondolkodott egy kicsit, aztán örömmel nyugtázta, hogy csak viccelt az apó.

– A bácsit hogy hívják?– érdeklődött most már megnyugodva.

– Bozsónak.

– De furcsa név! Még sosem hallottam. Bár illik a magához, mert a bácsika is különös, mint a neve.

– Szóval mi az a nagy baj, hogy itt öntözgeted a könnyeiddel a bokrot?

– Á, csak a fiúk! Mindig engem piszkálnak! Azon mulatnak, ha elrontok valamit. Annyira jó lenne ügyesebbnek, okosabbnak lenni! – és újra záporozni kezdtek a könnyei.

– Hát azon könnyen lehet segíteni! Tanulni kell, és kész! Az már igaz, hogy a tudás az nagy kincs. Csak rajtad áll, hogy megszerzed-e, vagy sem. Kitartás, szorgalom kell hozzá. Van olyasmi, mi nagyon érdekel?

– Igen! – vágta rá azonnal. A fák, a virágok, a természet!

– Ez szép. Tudsz-e róluk valamit? Azt láttam, hogy a rózsák nagy kedvenceid. – Andriská elámult. Ezek szerint látta, hogy gyakran rejtőzött a rózsák közé?

– Hát, még nem sok mindent. Az iskolában tanulgatunk róluk.

– Nem tanulgatni kell, hanem tanulni. Sokat olvasni, nem melleleg a tudásvágyat folyamatosan táplálni kell. Felfedezni, kérdezni, megismerni, kíváncsiskodni, tapasztalni, elmélyülni. – a gyermek szájátva figyelte.

– Ha akarod, én segíthetek neked. Jól ismerem a növényeket, sok érdekességet olvastam róluk, illetve tapasztaltam, mert megfigyeltem őket. Ezeket, ebbe a füzetbe mind beleírtam. A természet a barátod, de egyben az ellenséged is lehet, ha nem ismered, ha nem jól bánysz vele.

Ó, akkor azért van mindig nála az a füzetecske! Ő mindig azt gondolta, abba írja bele azt, hogy kinek milyen büntetést fog adni, azért, mert csúfolták, és ha egyszer elkapja valamelyik fiút, akkor lesz, ám ne mulass!

– Azt tudod-e, hogy a tearózsa a virágok királynője? Vagy hallottál már a kis herceg rózsájáról? Olvastad már A kis Ida virágai című mesét? Ezekből a történetekből sok mindent megtudhatsz, tanulhatsz belőlük. Aztán nem utolsó sorban ott vannak a növényekkel foglalkozó könyvecskék, no meg persze az én megfigyeléseimet tartalmazó füzet. Ha akarod, bevezetlek ebbe a kincsestárba, kísérj el, megmutatom, hol lakom. Aztán ha van kedved, gyere fel hozzám, nálam akad egy – két könyv, és mesélek neked.

Így aztán Andriska naponta benézett Bozsó bácsihoz, ismerkedett a természet csodáival. A meséken keresztül az apó segítségével sok ismeretre tett szert. Megkönnyezte a kis herceg történetét. Bizony az ember sokszor az emberek közt is egyedül lehet. Kézen fogva sétálgattak a parkban, hallgatta Bozsó bácsi okosságait a virágokról, fákról. Beszélt neki mulatságos és furcsa nevű növényekről. Gólyaorr, lonc, végzetfa, történelmi rózsa, papsajt, malacfű, vérhozófű, kockásliliom, dercevirág. Olyan élvezetesen tudott mesélni, hogy Andriska itta a szavait, és szinte észrevétlenül, de egyre gyarapodott a tudása. Azt is megtudta, melyik gyógynövénnyel mit lehet orvosolni.

A társai persze gúnyolták azért, hogy az öregemberrel tölti az idejét, de most őt ez nem zavarta, fittyet hányt rájuk. Aztán amikor az iskolában élővilág órán remekelt, abbahagyták a gúnyolását.

Telt – múlt az idő, beköszöntött az ősz. Pompás színeket öltött a park. A nap már sápadtabban, gyengébben sütött, és a sötétség egyre hamarabb legyőzte a napot. Hűvösebb lett, de ők ketten rendíthetetlenül rótták napi köreiket, felfedezve újabb és újabb csodákat. Bozsó bácsi azt is gyakran hajtogatta, hogy ő bizony nem szed orvosságot, hisz a gyógynövények segítenek a bajban. Nem kell ide pirula!

Bozsó bácsi megoldja! Ezt mondogatta, ha köhögött. Ilyenkor aztán különböző füvekből teát főzött. Amíg a teáskanna a tűzhelyen duruzsolt, addig is beszélgettek, majd elkortyolgatták a finom italt. Milyen kellemes, meghitt pillanatok voltak ezek! Most így, visszaemlékezve is melegséget érzett a szívében. Sajnos, aztán eljött az az idő, amikor már a gyógynövények sem segítettek Bozsó bácsi makacs köhögésén.

Hazaért. Feltett egy teának valót, ezzel is emlékezve gyermekkorára teázásaira az apóval. Észre sem vette, hogy szeméből kicsordultak a könnyek. Hálával gondolt tanítójára. Mennyi mindent köszönhetett a "növények tudorának"!

Örült annak, hogy sokat tanulhatott ettől a tapasztalt embertől. Tudta, hogy igazi csoda volt az ő barátságuk. Elővette a szekrényből a sétabotot, a füzetecskét, amit az apóka ráhagyott. Megsimogatta a sárkányfejet, és látta maga előtt a régi parkot, Bozsó bácsit, és a rózsasövényt. Szinte érezte a rózsák édes illatát. Azokra a boldog pillanatokra gondolt, amit együtt töltöttek.

Lassan kortyolgatni kezdte a forró teáját.

Kávé cukor nélkül

Emili a kávéját kavargatta. Ujjjaival idegesen dobolt az asztalkán. Ahányszor kinyílt az ajtó, annyiszor kapta oda a tekintetét, de mindig más lépett be, nem az, akire ő várt. Ahogy telt az idő, rezignáltan bámult maga elé. Sötét, hosszú haját hátradobta, majd idegesen tekergetni kezdett egy előrecsúszó rakoncátlan tincset. Időnként belekortyolt a feketéjébe. Most is keserűen itta. Olyan keserű, mint most ő. Aztán észrevette, hogy üres a csészéje, már csak a zacc maradt az alján. A kávé mellé mindig szokott enni egy kis süteményt, vagy fagyit. Most nagyon feszült volt, egy falatot sem bírt volna lenyelni.

Felnézett. Összeakadt a pillantása a másik asztalnál ülő ápolatlan férfiével. Úgy bámulta, hogy majd kiesett a szeme. Emilire mosolygott, de a lány gyorsan elfordította a fejét.

Tibor jutott az eszébe. Itt ismerkedtek meg. Aznap az eső elől menekült ide, ebbe a kis presszóba. Akkor is kávéért kért, cukor nélkül. A haján és a bőrén esőcseppek csillogtak. Fázósan húzta össze magán a ruháját. Úgy érezte, mintha valaki nézné. Akkor látta meg Tibort, aki mosolyogva egy zsebkendőt vett ki a zakója zsebéből és megkérdezte:

– Segíthetek? Elfogadja, kedves vacogó kisasszony?

Mire Emili bármit is mondhatott volna, már át is ült hozzá, majd udvariasan bemutatkozott. Beszélgetni kezdtek. Így indult...

Ez lett a törzshelyük. Eldugott kis utcácskában volt a kávézó, nem kellett attól tartaniuk, hogy esetleg egy ismerős meglátja őket – mert később ugyanis kiderült, hogy Tibor nős. Emili nem akart belebonyolódni ebbe a kapcsolatba, de csak úgy megtörtént az egész, aztán hagyta magát sodorni az eseményekkel. Titkos randevúk, lopott percek, órák. Tibor jött a szokásos dumával, hogy a feleségével nem jó a kapcsolata, nincs köztük már régóta semmi, blablabla... Ő meg hinni akarta, hogy ez így is van. Imádta, amikor becézte. Csak ő hívta Millinek.

– Milli – Tibi. Látod, még a nevünk is passzol egymáshoz – mondta nevetve a férfi.

Tibor egyre többször ment fel hozzá munka után, aztán gyakran ott is aludt. Ilyenkor a feleségének azt mondta, vidéki kiküldetésre megy. Rózsát vitt neki, együtt főztek, nézték a tévét, majd összebújtak a hálószobában. Igazi párként viselkedtek. Reggel a kávéért Tibor készítette el, és ágyba vitte Millinek. Úgy szervírozta, ahogy ő szerette. Keserűen, tej és cukor nélkül.

– Olyan jó veled! Szeretnék minden nap melletted ébredni! – suttogta Emili.

– Milli, Milli! Tudod, hogy szeret téged Tibcsi! – mondta neki ilyenkor nevetve, majd belefújta a nyakába és megcsókolta. Ezzel el is terelte a témát. Tovább bókolt neki:

– Annyira szép vagy! Imádom a gyönyörű hosszú hajad, a cicás-zöld szemeidet, a karcsú derekadat! A melleidet. Az illatodat – duruzsolta a fülébe.

Udvarolni, azt aztán tudott. Tisztában volt azzal, hogy mivel vegye le a lányt a lábáról. Emili pedig a mennyországban érezte magát. Egy mondatot várt, de azt nagyon, ami persze sohasem hangzott el:

„Milli! Ma elmondtam a feleségemnek, hogy te vagy nekem, és hogy veled szeretnék élni.”

Egy éve tartott már a titkos kapcsolatuk. Éppen ezért jeges zuhanyként érte, amikor Tibor bejelentette, hogy a felesége gyermeket vár, és holnaptól nem találkozhatnak többet. Emili naivan megkérdezte:

– És kitől?

– Kitől, kitől? Mit gondolsz, kitől? Hát tőlem – vágta rá idegesen Tibor.

– Nekem azt mondtad, hogy nincs köztetek már hosszú hónapok óta semmi, hozzá sem tudnál érni – suttogta halkan Emili. Hogy csak engem szeretsz...

Tibor magyarázkodni kezdett, de Emili már nem tudott figyelni. Valami születésnapról beszélt, meg hogy ő igazán nem is akarta. Csak az kattogott az agyában, gyereke lesz Tibornak. Megalázottan, elkeseredve állt fel az asztaltól és hagyta ott, a még akkor is mentegetőző férfit.

Ennek két hete. Most ő kérte, hogy még egyszer, utoljára találkozzanak. El akarta mondani neki, hogy ő is gyermeket vár. A gyorsteszt kimutatta. Az pedig megbízható. Szerelmük gyümölcsét hordozza a szíve alatt. Most hogyan tovább? Ezt szeretne volna vele megbeszélni. Azonban a férfi nem jött el a találkozóra. Emili hiába csörgette Tibort, nem vette fel a telefonját. „Legalább egy sms-t küldött volna.”

Most már dühösen gondolt rá.

„Hát csak ennyit jelentettem neki?! Áruló! Elárulta a szerelmünket! Kidobott, mint egy megunt játékszert. Minden csak hazugság volt? A szemét! Mit szólna ahhoz, ha most beállítanék hozzájuk és bejelenteném: Helló! Én vagyok, Milli! Én is babát várok ám tőled, Tibcsi!”

Ezek cikáztak át az agyán. Rendelt egy – két konyakot. Vagy talán többet?

– Elnézést! – hallotta a pincérnő hangját. – Záróra! – sajnálkozva nézte a lányt. Tanúja volt a múltkori elrohanásának, most meg látta, hogy hiába várta azt, akivel oly sokszor ült itt kettesben.

Emili kifizette a kávéját, a konyakokat, és mint egy holdkóros, kilépett az utcára. Egyszer csak valaki megszólította:

– Segíthetek? – kérdezte egy hang.

„Milyen ismerős mondat. Tibor is így kezdte” – biggyesztette le a száját Emili.

– Rosszul van? Hazakísérjem?

A férfi volt a kávézóból. „Igen. Rosszul.” – akarta mondani. Nagyon szédült, de nem válaszolt.

– Figyeltem már a presszóban is. Olyan árván üldögélt ott. Nem akartam zavarni. De látom, nem érkezett meg a partnere. Esetleg pótolhatnám én? Nem is mertem remélni, hogy ma még találkozunk!

A bátorságot ahhoz, hogy megszólítsa, a közeli kocsmában gyűjthette, mert amikor egészen közel hajolt Emilihez, a lány az arcán érezte meleg, alkoholos leheletét. Az orrát megcsapta a férfi savanyú szaga. Mivel a lány nem szólt, beleegyezésnek vette.

– Na! Kicsikém! – váltott stílust a férfi, és a lány melléhez kapott. – Én is tudom ám azt, amit a palid! Magadra hagyott? Nem törődik veled? Te szegény! – túrt bele a lány hajába. – Kidobott, mi? Biztos nős volt! Egy ilyen gyönyörű lányt elhanyagolni, feleslegesen várakoztatni, nem szép

dolog. Felvidítalak, megmutatom, milyen férfi vagyok! – azzal a nyakába csókolt.

A lány beleborzongott. „Tibor is hányszor csókolt a nyakába.”

Emili nem tudott ellenkezni. Bénultan tűrte, amit a fickó csinált. Az esze azt súgta, fusson el, vagy kiabáljon. A férfi berántotta egy sötét kapualjba, a kukák mellé. Felhúzta a lány ruháját, tapogatni kezdte. Kereste Emili száját, de ő szorosan összezárta. Így csak a nyakát és a mellét csókolgatta. Érezte, hogy elszakad a ruhája. Meg akarta ütni a támadóját, de a karjában nem volt erő. Szinte megdermedt az iszonyattól. A férfi, miután végzett, a kukák mellett hagyta a lányt.

Emili valami meleget érzett a lába között csorogni. Öklendezni kezdett. Mikor összeszedte magát, kilépett az utcára, a lámpák fényénél rémülten látta, hogy véres a ruhája.

– A baba... a baba – motyogta.

